Fırkaları ve İnanç Esasları İtibariyle Şia Mezhebi – 2

İmamet Meselesi:

İmamet meselesi Şia mezhebinde dinin erkânından sayılacak kadar önemli bir dereceyi haizdir. Ta ki Şiiler imameti inkâr eden kimsenin kâfir olacağı ve bu sebeple ebedi cehennemde kalacağını kail olmuşlardır. Bu konuyu misallendirmek gerekirse; Küleyni'nin Ebu Cafer'den rivayet ettiği " İslam beş şey üzerine bina edilmiştir: (Bunlar): Namaz, Zekât, oruç, hacc, Velâyet dir" şeklinde ki rivayeti zikredebiliriz.[i] Görülmektedir ki Şiiler imameti İslam dininin bir zarureti olarak kabul etmekte ve Namaz, Oruç, hacc, zekât ve oruç gibi dinin rükünleri mesabesinde değerlendirmektedirler. Ve hatta imameti bu rükünler içerisinde en üstünü olarak telakki etmektedirler.[ii] Onlara göre "Efendimiz Aleyhissalatü vesselam On iki imamın imametini bizatihi sarih bir şekilde açıklamıştır. Çünkü imamet, nübüvvet gibi olduğundan nassla belli olmalıdır". Şiilerin hemen tamamının ortak düşüncesi olarak zikredebileceğimiz bu inanç, on ikinci imam (Gaib imam- Beklenen Mehdi)'a gelince bazı görüş ayrılıklarına maruz kalmaktadır. Yani onlar Onbir imamın ilki Hz. Ali (Radıyallahu Anh), on birincisi ise El Hasenu'l Askerî' dir" görüşünde ittifak halinde olup on ikinci imam hususunda ihtilaf halindedirler. Bu ihtilaf, bazılarına göre şahsın kim olduğu şeklinde olup, diğerlerine göre ise böyle bir imam olmadığı yönündedir.

İmamet meselesi başlığı altında bu konuyla birebir bağlantılı olarak ele alınabilecek bir diğer bahis de İsmetu'l Eimme/ İmamların her türlü küçük ve büyük günahlardan masum olmaları bahsidir. Bu konuda Ali el Bahrânî şöyle demektedir: "İsmet (sıfatı) imamda aranan bir şarttır. Bizler imametin bunlar için açık nass ile sabit olduğunu isbat edince imamların ma'sum olmaları lazım geldi. Çünkü ma'sum olmayan imam yoktur." Muhsin Hasan ez Zeyn ise şöyle diyor: " Şia'ya göre imamet ancak nass ve ta'yin ile olur. Tayin edilen kişinin de Nebi gibi ma'sum olması şarttır.[iii] Bu inancın Şia mezhebinde neşet etmesinin sebebi olarak Abdullah İbn Sebe zikredilmekte ve onun bu görüşü ilk olarak Hz Ali (Radıyallahu Anh) hakkında ortaya attığı söylenmektedir. Aslında "Masum imam" inancı Yahudiliğin temelini teşkil ettiği bir inançtır. Çünkü Yahudîler Nebilerin masum olduklarına inanmaz ve hatta en büyük günahları dahi onlara nisbet etme cüretini(!) gösterebilmişlerdir. Onlara ait "Ahd-i Kadim /Eski Ahid 'e bakıldığında buna misal bulunabilecektir.

Zikredilenlerden başka bu konuyla alakalı Şiilerin imamet inançları ile ilgili "İmameti inkâr edenleri tekfir etmeleri", "imamların ilimlerinin vahy yoluyla aldığına inanmaları", "On iki imamı bütün peygamberlere ve melaikeye tafdil etmeleri", "Peygamberin risaletinin ancak imamların öğretilmesi ile tamam olacağını kail olmaları", "İmamların sözlerinin Peygamberin sözü gibi olduğunu söylemeleri"," Hz Ali'ye Peygamber Aleyhisselam'a yüklemedikleri bir takım fedaili yüklemeleri", "Hz. Ali'yi (hâşâ) ilah mertebesine çıkarmaları" zikredilebilir.

Humeyni'nin densizliği:

Bu isimle alakalı özel bir başlık altında bir meseleyi ele alışımız tabii ki hâlî değildir. Zira bu isim, sahte bir ihtilal adı altında milyonlarca gafil ve şuursuz birçok müslümanı kendisine hayran etmiş ve hatta gözü kara birer âşufte yapmıştır. Evet, gerek iyi niyetle ve gerek kötü niyetle birçok Mü'min, Allah ve Resulü hakkında gelişi güzel konuşmayı kendine şiar edinmiş, Hulefa-i Selase gibi seçkin Ashaba saygısız laflar etmeyi mâ lâ budde minh'i kabul etmiş bu densizi bir dahi kabul etmiş ve eşine zor rastlanır bir kahraman addetmiştir.[iv] Hâlbuki şimdi bazı misaller üzerinden göreceğimiz üzere işin hakikati zannedilenin tamamen hilafınadır. Çünkü Humeynî, Allah Resulü Aleyhisselam'ın Hz Ali'nin hilafetini tebliğ edip bildirmek hususunda eksiklik yaptığı sonucunu doğuran ahlak dışı şu ifadeleri kullanmaktadır: " Hadislerin nakli ve bu delillerin tamamından ortaya çıkan Nebi'nin imamet işine davet hususunda insanlardan korktuğudur. Geçmişte vaki olan tarihi haberlere bakan kimse bu korkmasında haklı olduğunu görecektir."[v] Humeyni'ye göre Efendimiz bu korkusu ve tereddüdünde Allah Teâlâ kendisine "Ey Resul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et![vi] Şeklinde başlayan İlâhî haber kendisine indirilinceye kadar kalmıştır. Zira Humeyni ve diğer Şiilere göre bu ayet-i kerimede "Rabbinden sana indirilen" şeklindeki cümle Hz. Ali (Radıyallahu Anh)'in imametine işaret etmektedir.

Humeynî, İmamet meselesini tebliğ etmekten korkması ve bu hususta tereddüd etmesi gibi yukarıda geçen saçma sapan iddialarla da yetinmiyor ve daha da ileri giderek Resul-i Ekrem'in kendisine vahy edilen şeyi tebliğ etmediğine işaret eden şu talihsiz sözleri söylüyor " Açıktır ki; Nebi İmamet işini Allah'ın ona emrettiği gibi ulaştırsaydı Bu konuda bir takım cehd-ü gayret sarfetseydi İslam beldelerinde bütün bu ihtilaflar çekişmeler ve savaşlar baş göstermez, Dinin usûlü ve furu'u hususunda bu ihtilaflar ortaya çıkmazdı."[vii]

Basiret sahibi her bir Mü'min için bu ibarelerde alınacak büyük ibretlerin olduğu bedihi bir husustur. Hem Humeynî'nin şu abuzambak ifadelerine ve hem de inanç diye benimsenen şu hezeyanlara İmam-ı Rabbânî hazretlerinin Mektubatında[viii],"Risaletu reddi'r Ravafıd"ında Ebu Nuaym el-İsbehanînî'nin "Kitabu'l- İmame" sinde, İbn Hacer el- Heytemî'nin "es-Savaiku'l Muhrika" sı, Yusuf en Nebhânî'nin "el- Esâlîbu'l Bedîa" sı gibi eserlerde yeterli cevaplar bulunabilir. Biz burada yazının hacmini aşmama gayesini göz önünde bulundurarak nakil yapmıyoruz.

SONRAKİ BÖLÜMDE "BEKLENEN MEHDÎ AKÎDESİ"

---

[i] Küleynî, el Kâfî, Kitabu'l İman ve'l Küfr Babu Deaimi'l İslâm 2/18 Muhammed Beyyûmî, Akaidu'ş Şia S.16

[ii] Bkz. Muhammed Beyyûmî, Hakikatu'ş Şia S.44

[iii] Muhammed Beyyûmî, a.g.e. S.55

[iv] Başka garabetleri için bkz. Mevkifu'l Humeyni min Ehli's Sünne, Muhammed Malullah (Yer yok 1982)

[v] Humeyni, Keşfu'l Esrar- 150

[vi] Kur'an, el-Maide 67

[vii] Humeyni, Keşfu'l Esrar- 155

[viii] İmam-ı Rabbânî, Mektûbât